

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 148/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 647/95 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2004 doručená sťažnosť I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 647/95. Sťažovateľ tvrdí, že

prieťahy boli spôsobené nekonaním vo veci jeho dovolania proti rozhodnutiu vo veci sp. zn. 12 C 647/95.

Sťažovateľ tvrdí, že podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, ktorým sa potvrdilo uznesenie o zastavení konania vo veci žalobcu Okresné stavebné bytové družstvo Bardejov proti sťažovateľovi.

2. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

3. Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu, a označeným základným právom (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti účastníka v primeranej lehote) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľ síce podal dovolanie, ale z jeho obsahu a predošlého konania je zjavné, že ide o neprípustné dovolanie. Okresný súd zastavením konania rozhodol v prospech sťažovateľa a jeho odvolanie, a napokon ani dovolanie nie je prípustné preto, že konanie skončilo

zastavením, a jeho procesné postavenie žalovaného vylučuje, aby sa zastavenie konania považovalo z hľadiska prípustnosti dovolania za procesný neúspech.

Ústavný súd z týchto dôvodov nepovažuje dobu, ktorá uplynula po podaní dovolania dosiaľ, za takú dobu, ktorá by reálne pripustila možnosť skúmať porušenia označených základných práv. V tejto spojitosti ústavný súd pripomína, že zaťažovanie mimoriadneho opravného súdu (Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) zjavne bezdôvodnými dovolaniami v skutočnosti bráni tomu, aby sa dovolací súd venoval prerokovaniu a rozhodnutiu dovolaní, pri ktorých je daný základný predpoklad prípustnosti na rozdiel od postupu sťažovateľa, ktorý sa bez ohľadu na prípustnosť dovolania, povinné právne zastúpenie a povinnosť zaplatiť súdny poplatok za dovolanie, nazdáva, že môže zaťažovať všeobecné súdnictvo zjavne bezdôvodnými podaniami a súčasne požadovať aj ochranu základných práv, ktoré sa v skutočnosti garantujú aspoň za splnenia minimálnych predpokladov opodstatnenosti postupov účastníka súdneho konania.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.